

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 427/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., T., zastúpeného advokátkou JUDr. J. Z., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, princípu zákonnosti trestných činov a trestov podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 11 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999 a vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 2/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2008 doručená a 7. októbra 2008 doplnená sťažnosť P. H., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou prostredníctvom advokátky namietal porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), princípu zákonnosti trestných činov a trestov podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 11 Všeobecnej deklarácie ľudských práv

(ďalej len „všeobecná deklarácia“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999 a vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 2/04.

1. Z obsahu sťažnosti vyplynuli najmä tieto relevantné skutočnosti: *„Rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 2 T 45/96 zo dňa 30. 9. 1998 bol podnecovateľ P. H. uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 140 ods. 1, 3 písm. b Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 § 250 ods. 1, 3 písm. b Tr. zák. čiastočne dokonaným a čiastočne nedokonaným v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. Za to mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorého výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov.*

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 3. 1999 sp. zn. 1 To 6/99, bol podnecovateľ P. H. uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov formou spolupáchateľstva podľa § 140 ods. 2, 3 písm. b/, § 9 ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b, § 9 ods. 2 Tr. zák. čiastočne dokonaným a čiastočne nedokonaným v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Najvyšší súd SR uvedený rozsudok vyhlásil na verejnom zasadnutí dňa 17. 3. 1999, v neprítomnosti podnecovateľa, ktorý svoju neprítomnosť na verejnom zasadnutí riadne ospravedlnil a doložil potvrdením...

Na tomto verejnom zasadnutí sa nezúčastnila ani obhajkyňa podnecovateľa, ktorá dňa 2. 3. 1999 poverila substitúciou JUDr. L. J. a ten ďalej splnomocnil kolegyňu z tej istej advokátskej kancelárie JUDr. R. V. JUDr. V. sa zúčastnila verejného zasadnutia a súhlasila s tým, aby sa konalo v neprítomnosti podnecovateľa napriek tomu, že ten pre zdravotné problémy bol v tom čase práceneschopný, čo riadne preukázal súdu.

Podnecovateľovi tak nebola daná príležitosť brániť sa voči obvineniu zo spáchaného trestného činu v rozpore s článkom 50 ods. 3 Ústavy. Zároveň na tomto verejnom zasadnutí podnecovateľa zastupoval advokát, ktorý v tej istej veci na verejnom zasadnutí na Najvyššom súde SR konanom dňa 3. 9. 1997 zastupoval obžalovaného S. a bránil jeho práva a oprávnené záujmy a to JUDr. L. J. Výpoveď spoluobžalovaného S. bola pritom jediným dôkazom v uvedenom trestnom konaní proti podnecovateľovi ako obžalovanému. Preto pri tomto zastupovaní pre konflikt záujmov spočívajúci v tom, že v rovnakom konaní bol tým istým advokátom zastúpený spoluobžalovaný S. i obžalovaný H. teda podnecovateľ, nemohla byť poskytnutá náležitá ochrana práv a oprávnených záujmov a nemohlo byť realizované právo na obhajobu...

Podnecovateľ sa tiež domnieva, že v uvedenom konaní boli porušené jeho základné ľudské práva garantované Všeobecnou deklaráciou ľudských práv, v čl. 11 v ktorom sa uvádza, že vo verejnom konaní sa obžalovanému musia poskytnúť všetky záruky nevyhnutné na jeho obhajobu. Podnecovateľ navrhoval vykonať dôkaz tým, že identifikuje osobu, od ktorej spoluobvinený S. nakúpil české koruny, žiadal vykonať dôkaz odobratím daktyloskopických stôp z bankoviek, žiadal v CK T. vykonať kontrolu, keďže zo svedeckej výpovede svedka K. vyplynulo, že bankovky predal do tejto cestovnej kancelárie, ktorá prevádzkovala aj zmenáreň. Uvedené dôkazy neboli vykonané. Naopak súd považoval za hodnoverný dôkaz - falzifikáty bankoviek, ktoré predložila polícia M. Z. - majiteľka CK T. 3. 7. 1995. Súd sa nezaoberal dôkazom - zachyteným falzifikátom 30. 6. 1995 v P., ktorý pochádzal z uvedenej CK. Podnecovateľ bol odsúdený bez jediného relevantného dôkazu, len na základe predpokladov, ktoré neboli preverené a preukázané.

Podnecovateľ sa domnieva, že Najvyšší súd SR nerešpektoval uvedený článok ústavy i dohovoru o základných ľudských právach na verejnom zasadnutí 17. 3. 1999 a tiež, že boli porušené jeho základné ľudské práva. Práve na tomto verejnom zasadnutí v neprítomnosti podnecovateľa meritórne rozhodol vyššie uvedeným rozsudkom.

Po doručení rozsudku Najvyššieho súdu SR podnecovateľ podal podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú generálny prokurátor neakceptoval. Následne sestra podnecovateľa J. K. podala návrh na obnovu konania na Krajskom súde Košice. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania je vedené pod sp. zn. 1 Ntok 2/2004. Od podania návrhu na povolenie obnovy konania 8. 3. 2004 do 18. 9. 2006 súd konal bez toho, aby mal

podnecovateľ obhajcu v konaní. Uznesením sp. zn. 1 Ntok 2/2004 zo dňa 18. 9. 2006 zamietol návrh na povolenie obnovy konania. Uznesenie napadla navrhovateľka odvolaním. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3 To 106/2006 zrušil napadnuté uznesenie a uložil, aby súd vo veci znovu konal a rozhodol. K zrušeniu napadnutého uznesenia došlo práve z dôvodu procesného pochybenia a to, že podnecovateľ nemal v konaní obhajcu. Po vrátení veci Krajskému súdu Košice o návrhu doposiaľ nebolo rozhodnuté. V tomto konaní o povolenie obnovy konania sa podnecovateľ domnieva, že súd nekonal bez prieťahov. Pre neprítomnosť svedka K. bolo verejné zasadnutie odročované opakovane bez toho, aby súd využil možnosti ktoré mu dáva procesné právo a to, aby svedkovi bola uložená pokuta alebo bol predvedený. Z dôvodu, že svedok K. sa na predvolania súdu nedostavoval, bolo verejné zasadnutie odročené 16. 5. 2005, 28. 6. 2005, 22. 9. 2005, 20. 10. 2005, 5. 12. 2005 a 22. 3. 2006, teda šesťkrát. Tento svedok sa dostavil až na zasadnutie dňa 27. 4. 2006. Obdobne súd postupoval u svedkyne M. Z., ktorá sa opakovane nedostavovala na pojednávanie a to dňa 14. 1. 2008, 18. 2. 2008, 17. 3. 2008, 21. 4. 2008 a 9. 6. 2008, pričom súd podľa názoru podnecovateľa nevyužil procesné prostriedky na to, aby zabezpečil jej prítomnosť na pojednávaní...

V tomto konaní bol súd požiadaný na verejnom zasadnutí 30. 6. 2004, aby vyžiadal z Obvodného oddelenia PZ v P., ČR spis týkajúci sa výpovede svedka V. v súvislosti so zachytením falzifikátu bankovky, keďže spisový materiál nebol v pôvodnom konaní zadovážený a netvoril súčasť ani prílohu spisu. Súd až dožiadaním z 20. 10. 2004 zaslal svoju žiadosť na oddelenie PZ v P., ktorá však nebola doručená adresátovi. V spise sa síce nachádza aj totožná žiadosť z 30. 6. 2004, avšak táto nebola odoslaná. Právna zástupkyňa navrhovateľky pri nahliadnutí do spisu zistila, že žiadosť o zaslanie spisového materiálu na PZ ČR nebola zaslaná, preto 19. 10. 2004 požiadala sama o zaslanie spisu na Krajský súd Košice a na základe jej žiadosti bol spisový materiál doručený priamo súdu.

Preto sa podnecovateľ domnieva, že súd nepostupuje v predmetnej veci tak, aby bolo možné jeho konanie kvalifikovať ako rešpektovanie citovaného článku ústavy. “

2. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v danej veci takto rozhodol:

„Ústavný súd začína konanie o porušení práva podnecovateľa na obhajobu priznaných čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 11 Všeobecnej deklarácie ľudských práv.

Základné právo P. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené postupom Krajského súdu Košice vo veci 1 Ntok 2/2004.“

3. Dňa 7. októbra 2008 sťažovateľ doručil ústavnému súdu tento dodatok k sťažnosti:

«K svojej sťažnosti by som chcel dodať, že sa domnievam, že v mojom prípade došlo k porušeniu § 373 Trestného zákona vo viacerých prípadoch, čo malo pre mňa závažný následok. Odôvodňujem to týmto:

1. Polícia T. zatajila faxové hlásenie z Polície P. zo dňa 7. 7. 1995 o zachytenom falzifikáte v P., ktoré bolo zaslané na ďalšie šetrenie. V tejto správe sa uvádza, že falzifikát v P. bol zachytený 1. 7. 1995 u M. V. z T., ktorý mu predala poškodená M. Z. doma 30. 6. 1995, teda skôr, ako ich odniesla na políciu. M. Z. priniesla na políciu v T. väčšie množstvo falzifikátov českých tisíckorunáčok 3. 7. 1995 a tvrdila, že ich teraz doma nakúpila od J. K. Povinnosťou polície T. bolo prešetriť pokladničné doklady CK T., ktorej majiteľkou bola M. Z., lebo manipulovanie s valutami mimo zmenárne a prechovávanie veľkého množstva valút doma pracovníkom zmenárne bolo v r. 1995 závažným trestným činom.

3. Krivá výpoveď poškodenej M. Z., ktorá tvrdí, že české valuty, ktoré sú predmetom súdneho konania nakúpila doma, ale v skutočnosti ich nakúpila od J. K. v zmenárni.

5. J. K. na Krajskom súde v Košiciach v r. 1998 priznal, že krivo svedčil 3 roky, pretože naňho robila nátlak poškodená M. Z., aby svedčil v prospech nej. J. K. tvrdí a potvrdil to aj na obnove súdneho konania, že české valuty predal v zmenárni CK T.

4. Moja sestra podala žiadosť o obnovu súdneho konania v marci 2004 na podklade zatajeného falzifikátu v P. Na pojednávaní 30. 6. 2004 na Krajskom súde v Košiciach bolo rozhodnuté vyžiadať dôkazného materiálu z P. Zasielam Vám „Dožiadanie“ z 30. 6. 2004 a „Dožiadanie“ z 20. 10. 2004, ktoré odoslané z Košíc neboli. Zároveň Vám zasielam odpoveď z Ministerstva spravodlivosti v Bratislave, kde sa uvádzajú dokonca dožiadania tri. Uvedené údaje a údaje o prieťahoch sa nezakladajú na pravde. Moju neúčasť na

verejnom zasadnutí 17. 3. 1999 považujem za zmanipulovanú. Ja som sa nezúčastnil na pojednávaní pre chorobu, ktorú som riadne a načas oznámil. Je zaujímavé, že JUDr. R. V. ma zastupovala už 17. 2. 1999 na verejnom zasadnutí, hoci poverená bola až 2. 3. 1999.

JUDr. J. zastupoval L. S. 2. 9. 1997 na verejnom zasadnutí, ale splnomocnenie v spise sa nenachádza. Bol som súdený a odsúdený bez jediného dôkazu a bez svedkov. Jediný svedok, L. S. vypovedal len raz v prípravnom konaní, že som ho naviedol na nákup falzifikátov, lebo vedel, že tým pádom mi nemusí vrátiť 250.000 Sk, ktoré si odo mňa požičal. Na pojednávaniach to už nikdy viac nezopakoval a priznal, že si odo mňa požičal peniaze, za ktoré nakúpil české valuty. V tomto prípade sa ja cítim poškodený o 250.000 Sk, ale tým sa súd už nezaoberal. Jediná kontrola, ktorú som žiadal od začiatku prípadu na polícii v T., ako aj na Krajskom súde v Košiciach by bola dokázala, že S. z Českej republiky priviezol valuty pravé... O kontrolu zmenárne som žiadal od začiatku prípadu ja, moja matka podala trestné oznámenie na M. Z. a o prešetrenie zmenárne žiadal aj prokurátor na obnove súdneho konania 20. 4. 2005. Dochádzal som pravidelne na každé pojednávanie. Tak isto aj moja sestra pravidelne dochádza z B. na pojednávania ohľadom obnovy súdneho konania. Nekonaním Krajského súdu v Košiciach v trestnej veci o povolenie obnovy súdneho konania pod zn. 1 Ntok došlo k porušeniu ústavného práva v mojom prípade na prerokovanie mojej veci bez prietahov zaručeného Ústavou SR čl. 48 ods. 2 a preto žiadam finančné zadosťučinenie vo výške 100.000 Sk.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999 došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, princípu zákonnosti trestných činov a trestov podľa čl. 7 dohovoru a práva podľa čl. 11 všeobecnej deklarácie a dochádza aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 2/04.

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti

v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 17. marca 1999, predmetná sťažnosť bola podaná v čase (27. augusta 2008), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ntok 2/04, treba poukázať na to, že v uvedenej veci návrhom na obnovu konania sestra sťažovateľa chce dosiahnuť zmenu právoplatného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že jeho judikatúra sa ustálila v tom, že základným účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 100/03). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

V konaní o návrhu na obnovu konania - v štádiu do právoplatného rozhodovania o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania - nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov (rovnako to platí, pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote - pozri napr. Sablon v. Belgicko, 2004), pretože nejde o rozhodovanie o trestnom obvinení alebo hmotnom práve a o odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci (mutatis mutandis III. ÚS 187/02, III. ÚS 191/02, IV. ÚS 185/04).

Takéto rozhodnutie týkajúce sa práv sťažovateľa bolo už totiž vydané v pôvodnom konaní rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 2 T 45/96 z 30. septembra 1998 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 6/99 zo 17. marca 1999, tieto rozhodnutia predstavujú prekážku veci rozhodnutej, ktorú nemožno prerokovať znova. Právna neistota sťažovateľa tohto konania bola odstránená uvedenými právoplatnými rozhodnutiami.

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len za predpokladu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, keď by krajský súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prerokoval. V tomto štádiu by už preto išlo o rozhodovanie o trestnom obvinení a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a prichádzala by teda do úvahy aj aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov a rovnako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri obnove konania aj podľa Trestného poriadku (§ 393 ods. 1 Trestného poriadku a nasl.) môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (mutatis mutandis III. ÚS 191/02).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu

v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bez ďalšieho kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol v tejto časti o odmietnutí sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2008